INTERVIEW BY IGOR HORVAT

DIVINE DECAY

Finska, zemlja tisuću jezera i isto toliko kvalitetnih metal bandova...Da, doista je nevjerojatno koliko je njena scena jaka, pogotovo ako se prisjetimo činjenice da ta država broji gotovo isto toliko stanovnika koliko i Hrvatska. Svake se godine pojavi nekoliko novih finskih metal sastava koji u čitavom svijetu privuku veliku pozornost i zanimanje od strane ljubitelja svih podžanrova najekstremnije glazbe. Ove godine tu je tezu potvrdio i Divine:Decay, novi band koji karakterizira jedan za sve Skandinavce ipak atipičan thrash zvuk, ponajviše inspiriran herojima Bay Area scene. U sljedećem interviewu možete doznati gotovo sve vezano za kvartet kojemu trendovska zbivanja unutar glazbe ne znače apsolutno ništa. Na pitanja je odgovarao čovjek za nas neobičnog imena. Zanimljivo, bubnjar Pätkä je nekoć bio i član, kako on kaže, jednog malog banda iz Finske...

Budući da u promotivnom flyeru vaša diskografska kuća nije navela mnogo informacija o bandu, ja bih ovaj interview započeo s nekoliko biografskih podataka. Dakle, kako i kada je započela priča o Divine:Decay?

Divine:Decay je osnovan u proljeće 1999. godine. Svi mi u bandu poznajemo se već dugi niz godina. Znaš, Finska je mala zemlja, tako da, ako se baviš metal glazbom, poznaješ svakoga s te scene. Alec (vokal i gitarist – op.a.) me pozvao u band. Prvo sam odbio taj poziv jer sam smatrao da nisam sposoban svirati speed/thrash metal, međutim ipak sam probao i to je očito donijelo zadovoljavajuće rezultate. Naš početak je bio stvarno neobičan i pomalo smiješan: naime, ja sam bubnjar, Alec također, dok su Tony i Paul obojica bassisti! Eto, Alec je ubrzo počeo pjevati, a Paul se uhvatio gitare. I to bi bilo to. Ostatak znaš: ugovor sa Osmose i prvi album 'Songs Of The Damned'.

Pretpostavljam da Divine:Decay nije vaš prvi band. S kim ste svirali prije toga?

Točno, svi smo mi svirali i sviramo u nekim drugim bandovima. Gitarist Paul s istim bandom radi već petnaest godina, on je prilično jak, međutim samo ovdje u Finskoj. Bassist Paul je član banda Am I Blood, oni su nešto poznatiji i izvan granica naše zemlje. Ja sam do prije dvije godine bio bubnjar jednog malog finskog banda koji se zove HIM, možda si čuo i za njih. (smijeh) Dakle, mi još uvijek sudjelujemo u radu drugih bandova i projekata, međutim Divine:Decay mi je osobno najveći prioritet, u biti to je jedini band za koji ja dajem interviewe! (smijeh)

Eto, maloprije si me stvarno iznenadio! Uvijek me zanimalo zašto je prvi bubnjar napustio HIM, pogotovo onda kada je bilo jasno da se radi o mega-popularnom bandu. Ispada da si to ti…

Ne znam, prošlo je mnogo godina! (smijeh) Više mi nije bilo zabavno. Ja volim biti član banda koji jest band, a ne glazbeni projekt jedne osobe koja svime upravlja. Mi smo danas još uvijek jako dobri prijatelji. Gas Lipstick, čovjek koji je mene zamijenio također je moj prijatelj. Stvari su krenule, pa ne bih baš rekao krivim smjerom, no mnogo se toga promijenilo. Samo dva mjeseca nakon mog odlaska oformio se Divine:Decay, znači da nisam baš previše tugovao zbog svoje odluke! Uostalom, smatram da je naš album 'Songs Of The Damned' mnogo bolji od njihovog 'Razorblade Romance', stoga...(smijeh)

Je li istina da ste na početku svirali mnogo žešću muziku koja je gotovo bila bliska death metalu?

Ne, to nije bio baš death metal. Prije 'Greatests Songs...' objavili smo jedan EP samo za finsko tržište, zvao se '666 Ways To Love', a otvara ga pjesma 'Stigmata Diaboli'. Istina, po nazivu stvari moglo bi se naslutiti da je tu riječ o death metal glazbi, no taj je EP veoma sličan prvom albumu. Bio je nešto malo žešći od njega, ali death metal nikako! No way!

Još samo jedno pitanje vezano za HIM. Mige mi je nedavno rekao kako će oni eliminirati gotovo svaki utjecaj metala u njihovoj glazbi. Što ti misliš o tome?

Pa, nemoj uvijek vjerovati onome što čuješ! Eto, Mige je takav...ne vjerujem da će se to dogoditi. (Sudeći po novom albumu HIM-a, imao sam razloga da mu vjerujem! – op.a.)

Vaš prvi album objavila je francuska kuća Osmose Productions, inače pretežno orijentirana na black/death/grind metal. Kako to da ste se odlučili baš za nju?

Kontaktirale su nas samo inozemne etikete. Postojali su nekakvi kontakti sa Spinefarm Records i još nekim drugim finskim kućama, no zaključili smo da bi bilo bolje naći inozemnog izdavača. Osmose Productions je veoma jaka kuća koja uistinu većinom objavljuje izdanja sa black/death scene. Međutim, oni se žele proširiti i na druge metalne žanrove, Divine:Decay bi za njih trebao biti tek početak tog procesa. Ponudili su nam odlične uvjete, veoma smo zadovoljni našim ugovorom. Usput, nismo im poslali demo jer smo već imali gotov cijeli album, pa čak i njegov cover! Sve je bilo spremno, nedostajao nam je jedino diskograf koji bi nam dao nešto novca i promovirao nas.

Ako pogledamo stil koji karakterizira glazbu Divine:Decay, očito je da se tu radi o staroj školi thrash metala. Moram priznati da ste meni osobno jedno veliko iznenađenje jer danas rijetko tko svira izvorni thrash.

To je točno. Danas na sceni prevladavaju black/death metal bandovi. Ja sam se itekako zasitio te glazbe. Kada smo mi oformili ovaj band, odmah je bilo očito da ćemo svirati tradicionalni speed/thrash metal. I ubuduće ne namjeravamo odstupati od toga i zalutati u neke za nas čudne vode. Znaš, u metal glazbi, kao i u svim ostalim žanrovima sve se vrti u krug. Bazični heavy metal će se ponovo vratiti, trance, grunge...no mislim da je speed metal sljedeći na redu. Mi ga pratimo od samih početaka. Tada smo bili doista jako mladi, ali...za nas je to tada bila jedina glazba, koju smo nakon nekog vremena zaboravili. Bandovi uz koje smo mi odrasli bili su Slayer i Metallica, no teško da se njihova novija glazba može opisati kao speed metal.

Osim osam vaših pjesama, na albumu 'Songs Of The Damned' nalaze se i dvije obrade. Kako to da ste izabrali baš stare stvari od Nuclear Assault i Stone?

'Kill The Dead' je pjesma od Stone, prvog većeg speed metal banda u Finskoj, ali on nikada nije uspio izaći izvan naših granica. Djelovali su u kasnim osamdesetima i početkom devedesetih. Jednostavno smo morali obraditi barem jednu njihovu stvar, no to je bila jedina koju smo mogli jer se radi o nevjerojatno dobrim glazbenicima! Imali smo dosta širok izbor pjesama ostalih omiljenih bandova, ali bi svaki od nas izabrao neku drugu...na kraju je konačan izbor pao na Nuclear Assault, također odličan band. Mislim da su ih ljudi već polako zaboravili, tako da će naša obrada "F# (Wake Up)" biti odličan podsjetnik na njih.

Iskreno, čudi me što niste obradili neke predstavnike Bay Area thrash škole, recimo Forbidden, Testament ili Exodus.

Ne, to nije bilo moguće. Njih također jako volimo, no vjerojatno si primijetio da ja, za razliku od bubnjara navedenih bandova, ne koristim dupli bass bubanj.

U posljednjih nekoliko godina svjedoci smo nevjerojatnog procvata finske metal scene. Što misliš, kako je došlo do toga i što ti općenito misliš o vašoj sceni?

Da, scena je stvarno odlična, barem ako govorimo o bandovima koji su se probili u čitavom svijetu. HIM je najviše postigao, zatim su tu The 69 Eyes, Stratovarius, Children Of Bodom, Impaled Nazarene...Izdavačke kuće danas zauzimaju profesionalniji stav nego prije nekoliko godina. Recimo, prije pet godina bi neki finski band za svoj koncert, primjerice u Njemačkoj, morao sve sam organizirati, krenuo bi s malim kombijem koji bi se pokvario nakon dva sata vožnje! (smijeh) Danas se o tome brinu pravi profesionalci iz glazbene industrije koji sada ulažu mnogo više novca u izvođače nego prije. U ovo doba, kada naši bandovi poput HIM-a postaju sve uspješniji i uspješniji, npr. Talijanima više nije neobično vidjeti neki finski band. To se najviše promijenilo. Scena je stvarno dobra, stalno dolaze novi talentirani bandovi.

Prije si napomenuo kako je ovaj album snimljen još prije dvije godine. Znači li to da sada imate pripremljen i novi materijal?

Da, snimili smo nekoliko novih pjesama, no svi smo mi jako zauzeti ljudi. Kao što sam već prije rekao, djelujemo u mnogim drugim bandovima, a osim toga imamo i 'pravi' posao. Ja imam i dvoje djece, Alec također...Naš se raspored treba jako dobro uskladiti da bismo uopće mogli vježbati. Prošla godina je bila posebno kritična, gotovo da uopće nismo svirali jer smo jedino čekali na potpisivanje ugovora. Tada je s Osmose Productions bilo prilično naporno, milijuni papira su bili poslani iz Finske u Francusku i obratno. Čekali smo da taj album izađe, on je sada konačno tu i mi se mimo možemo posvetiti daljnjem sviranju i uvježbavanju.

Kada možemo očekivati vaše koncerte, tj. europsku turneju?

U Finskoj mi konstantno sviramo, međutim za ostatak Europe bismo tek trebali naći nekoga tko će nam to omogućiti. Doista bismo željeli odraditi nekakvu europsku turneju i to što ranije. Ako nas netko bude zvao - mi dolazimo!

Evo ti jedno zanimljivo pitanje za kraj: kojih bi pet albuma proglasio najboljima koje si ikada čuo?

Uhhh, užasno pitanje! Pet najboljih albuma svih vremena? (smijeh) Pokušat ću...Evo, prva tri ti mogu navesti bez ikakva razmišljanja: S.O.D. – 'Speak English Or Die', Metallica – 'Master Of Puppets' i Slayer – 'Reign In Blood'. Mogao bih još dodati i Slayerov 'South Of Heaven'. Divno, sada ih je četiri! Za kraj ću izabrati band Stone i njihov drugi album 'No Anesthesia'!.

U redu, sada ću te pozdraviti uz nadu da ćete svojim albumima vrlo brzo nadmašiti i tvoj bivši band!

(smijeh) Hvala na lijepim željama, pozdrav svima u Hrvatskoj iz kišne Finske! A ja sada odoh liječiti svoju prehladu...